28/08/2026

Ezekia i Drejtë, mbret. Oshënar Moisi Etiopiani. Dëshmorët Diomidi e Laurenti

E premte, 28 gusht 2026 – Shenjtori i ditës.
DITË KRESHME
Ezekia i Drejtë, mbret. Oshënar Moisi Etiopiani. Dëshmorët Diomidi e Laurenti.
– EZEKIA I DREJTË, MBRET –
Ezekia, biri i Ahazit, u bë mbret i Judës në moshën 25-vjeçare (716-687 para Krishtit). Në kundërshtim me të atin, që ishte dhënë pas idhujtarisë, për shkak të besimit të mirë ai ishte i pëlqyeshëm për Perëndinë më tepër se çdo mbret tjetër i Judës, “kështu Perëndia ishte me atë dhe ai ia doli mbanë në të gjitha punët e tij”.

Qysh në muajin e parë të mbretërimit, rihapi dhe pastroi Tempullin, hoqi altarët idhujtarë, theu tendat, madje edhe gjarprin prej bronzi të Moisiut, për të cilin disa mendonin se kishte fuqi magjike dhe i ofronin sakrifica. Pasi bëri një flijim për shlyerje fajesh, ai dërgoi lajmëtarë në mbarë mbretërinë e Judës dhe të Izraelit, për të thirrur popullin që të kremtonte një Pashkë për Zotin. Pashka u kremtua me solemnitet të madh gjatë 14 ditëve, mes një gëzimi dhe ngazëllimi aq të madh, saqë nuk ishte parë diçka e ngjashme që nga përkushtimi i Tempullit në kohën e Solomonit.

Në vitin e gjashtë të mbretërimit të Ezekias, Samaria ra në duart e Asirianëve, sepse populli shkeli Dhiatën me Zotin. Vitin e katërmbëdhjetë të mbretërimit të tij,

Senakiribi, mbreti i Asirisë, pushtoi qytetet fortesa të mbretërisë së Judës dhe i kërkoi mbretit një taksë të rëndë. Ezekia u dorëzoi të gjithë argjendin e ndodhur në Tempullin e Zotit dhe në thesaret mbretërore, por Senakeribi pavarësisht pagesës, u bë gati për të pushtuar qytetin. Ai dërgoi ushtrinë në Jerusalem, si dhe një delegacion për të kërkuar dorëzimin pa kushte. I dërguari takoi mjeshtrin e pallatit dhe sekretarin e mbretit dhe u tha në emër të sovranit: “Tek cili keni besim që të më kundërshtoni. Ju do të thoni se keni besim në Perëndinë tuaj? Por është e mundur që unë të ndodhem këtu pa vullnetin e Perëndisë, që ta shkatërroj qytetin? Bëni paqe me mua, dorëzojuni tek unë dhe unë do t’iu çoj në një vend plot kullotë dhe vreshta, një vend vaji dhe mjalti, që të jetoni dhe të mos vdisni. Mos e dëgjoni Ezekian, sepse ai abuzon me ju, duke thënë: “Zoti ka për të na shpëtuar!”. Perënditë e Samarisë i kanë shpëtuar banorët e saj që të mos bien në duart e mia, që Zoti të shpëtojë Jerusalemin?”. Kur ia çuan këto kërcënime Ezekias, ai çori rrobat e tij, u mbulua me një thes me hi dhe shkoi në Tempull për të kërkuar ndihmën e Perëndisë. Pastaj dërgoi të thërrisnin profetin Isaia, i cili e këshilloi të mos dorëzohej dhe të mos kishte frikë, duke pasur besimin tek Perëndia. Pas këtyre, një epidemi e pakësoi deri në dhjetë herë ushtrinë asiriane dhe në mëngjes, vendi ishte mbushur përplot me kufoma. Pak pas këtij triumfi, Ezekia u sëmur rëndë dhe profeti Isaia e lajmëroi se duhej të përgatitej për të vdekur.

Mbreti nisi të lusë Perëndisë me lot të shumtë, duke i kërkuar të kujtohej për sjelljen e tij të drejtë. Isaia nuk kishte dalë ende nga pallati, kur fjala e Zotit i bëri të ditur se Ai e kishte dëgjuar lutjen e Ezekias, se e kishte mëshiruar për hir të lotëve dhe se do t’i shtonte 15 vite jetë. Sapo Ezekia u shërua, i këndoi Perëndisë një këngë lavdërimi dhe i premtoi se do të urdhëronte të binin harpat në Tempull gjatë gjithë jetës së tij (shih Is.38, 9-20). Zoti i dhuroi mbretit paqen në të gjithë kufijtë. Ai fitoi pasuri të madhe e një emër të madh në sytë e kombeve të tjera. Por harroi bamirësitë e Perëndisë dhe shërimin e tij të mrekullueshëm, që i ishte falur për shkak të besimit dhe u mburr për pasuritë e tij. Isaia e qortoi dhe e lajmëroi se do të vinte një ditë ku të gjitha gurët e mbledhura në Jerusalem do të çoheshin në Babiloni dhe se pasardhësit e tij do të ishin shërbëtorë të mbretit të Babilonisë. Mbreti Ezekia u pendua në vazhdim për sjelljen e tij mburravece dhe rifitoi afrimitetin me Perëndinë. Ai fjeti në paqe dhe u varros me etërit e tij.
* * * * *
– OSHËNAR MOISI ETIOPIANI –
Ishte një skllav i fuqishëm dhe i egër etiopas i një personaliteti të Egjiptit, në shek. IV dhe e quanin edhe “Murin”, për ngjyrën e zezë të lëkurës. Kreu një vrasje ndaj i zoti e dëboi dhe përfundoi në shkretëtirë, ku u bë kryetar i një bande grabitësish. Ishte kaq i egër dhe kreu kaq vrasje e krime, sa njerëzit dridheshin vetëm kur i dëgjonin emrin. Por pas disa kohësh të një jete të tillë mëkatare u ndriçua nga

Perëndia, u pendua dhe shkoi në një nga manastiret e shkretëtirës. Në fillim murgjit nuk e pranuan, se nuk ishin të bindur për qëllimet e tij, por u tregua aq i vendosur në pendimin e tij, sa e pranuan. U pagëzua dhe më pas u tërhoq në një qeli të vetmuar, ku luftoi kundër zakoneve të tij të vjetra me kreshmë të forta dhe agripni. Virtyti i tij nxiti kureshtjen qeveritarit të zonës për ta parë. Oshënari e takoi, por duke u shtirur sikur ishte një tjetër, e shau kaq shumë Moisiun, saqë miku mori rrugën e kthimit i mërzitur. Kur e morën vesh murgjit e tjerë, u çuditën shumë që ekzistonte një njeri i cili mund të shpifte për oshënarin e shenjtë. Por, nga përshkrimi, kuptuan se ishte Moisiu që kishte shpifur për vetveten. Kështu qeveritari iku me dobi shpirtërore. Një herë tjetër, lidhi katër hajdutë nga banda e tij e vjetër, të cilët u munduan ta grabisnin dhe, duke i transportuar “si një barrë kashtë”, i çoi para jerondëve, të cilët i thanë t’i linte të lirë. Edhe ata u penduan dhe u bënë nxënës të tij, si, siç bëri më vonë edhe pjesa tjetër e bandës.

Një herë tjetër, për ta provuar në përulësi e dëbuan nga Liturgjia Hyjnore (sepse ishte edhe prift), duke e fyer shumë në lidhje me shëmtinë dhe ngjyrën. Me përulësi pranoi sharjet, ndaj e thirrën përsëri, dhe ai, me të njëjtën përulësi, u kthye të merrte pjesë në shërbesë. Fjeti në paqe në moshën 75-vjeçare, duke lënë mbi 70 nxënës. Sipas një varianti tjetër, për t’i falur Perëndia mëkatet që kishte bërë, sipas fjalëve të Ungjillit: “Të gjithë ata që ngritën shpatën, prej shpatës do të vdesin” (Mat.26.25), kur u lajmërua nga Perëndia se banditët do sulmonin manastirin dhe do vrisnin murgjit, vendosi të qëndronte, por u tha nxënësve të largoheshin. 6 nga ata qëndruan bashkë me të dhe u vranë të gjithë rreth vitit 400.

Kisha Orthodhokse Autoqefale e Shqipërisë